

[Wilhelm.]

rekte i sin fremsættelsestale er gået ud fra, at det også vil kunne gøres for Danmarks vedkommende. Han skriver om, hvad man forventer om importudviklingen, og så skriver han udtrykkeligt, at eksporten nok vil kunne stige noget mere. Det er et led i denne kollektive fejlbedømmelse. Hvis økonomiministeren vil benægte, at et sådant regnestykke i hvert fald aldrig kan gå op, når hele striben af samhandlende lande forventer det samme, som her er præciseret, så ville det være en interessant nykabelse. Det ville jeg da godt høre.

Økonomiministeren sagde, at løsningen af arbejdsløshedsproblemet kræver offervilje fra begge sider, og at venstrefløjen åbenbart kun vil tale om, at der skal vises offervilje fra den ene side. Dette med offerviljen skal jeg vende tilbage til i en enkelt bemærkning til den socialdemokratiske ordfører, men der blev samtidig erindret om fra økonomiministerens side, at det var jo ikke så forfærdelig mange år siden, vi havde fuld beskæftigelse – med de forbehold, vi nok kender. På den baggrund er det interessant at få at vide, hvad socialdemokratiet så tror der er årsagen til krisen. Var det, fordi man op gennem 1960'erne viste mere offervilje? Var lønarbejderne dengang villige til at vise tilstrækkelig offervilje til, at man kunne få det her system til at køre? Er der sket det i de sidste 3-4 år, at offerviljen hos lønarbejderne er blæst væk? Er det derfor, vi lige pludselig skal regne med at lave finanslovforslag ud fra den udtrykkelige forudsætning, at der er omkring 150.000 registrerede arbejdsløse næste år? Er det, fordi offerviljen lige pludselig er væk? Var den anderledes stor i 1960'erne? Det er selvfølgelig noget sludder, at det er det, det drejer sig om. Det er den sædvanlige omgåelse og bortforklaring, den sædvanlige manglende vilje til bare at forsøge at forstå mekanismerne bag den krise, som eksisterer nu.

Ministeren havde et langt afsnit om, at med hensyn til mulighederne for statens beskæftigelsesudvidelse blev grænsen sat af valutariske hensyn. Det havde finansministeren også, det havde den socialdemokratiske ordfører også, det går igen og igen og igen, det synspunkt. Det blev gjort til noget nær en naturlov, at en indkomstforøgelse giver større import. Vi fik et foredrag, som var det til en børnehøje, af økonomiministeren om, hvor nødvendigt det var at forstå denne elementære kendsgerning

for al økonomisk politik, og han henviste til virkningerne af den midlertidige momsnedsettelse, som vi i øvrigt på forhånd sagde ville føre til betydelig større import, end man havde forudsat, hvorfor vi foreslog en anden måde at strø de penge ud på, nemlig til dem, der trængte mest, og som ikke forventedes at købe så mange importerede varer. Men i hele den gennemgang glemmer økonomiministeren, finansministeren og den socialdemokratiske ordfører, at det da ikke er udelukket, at man samtidig på andre leder og kanter mindsker importen. Jeg snakker ikke engang nødvendigvis om importforbud og importrestriktioner, som alle ved man burde have grebet til, og som alle også ved at bl. a. socialdemokratiet har afskåret sig fra ved at koble os ind i dette EF-foretagende. Det er ikke engang nødvendigvis den slags ordninger, jeg taler om. I de forslag, jeg refererede i et kort forsøg på at skitsere, hvad vi mente med en mere ekspansiv finanspolitik i denne her situation, er de mål opnået på én gang. Det er sort på hvidt påvist, og det er ikke vores opfindelse, det er med regeringens egne tal. Det passer ikke, at disse mere aktivitetsfremmende foranstaltninger nødvendigvis, som finansministeren sagde, ville forøge det statsfinansielle underskud. De to buketter af forslag, jeg nævnte, på boligområdet og med hensyn til alternativ energi, giver – det vises sort på hvidt med handelsministeriets tal som svar på vore spørgsmål – hvis vi taler om statsfinanserne, et overskud på ca. 2 mia kr. om året i den periode, hvori de foretages, hvis vi kan koncentrere dem så tæt på de fire år, som vi har forestillet os. Det er muligt, man ikke helt kan det, men det strækker bare det hele en smule. Hvis det er statsfinanserne, vi taler om, så giver forslagene et overskud. Hertil kan man sige: nå ja, men så sker der altså noget med betalingsbalancen. Det er klart, der sker lidt. Der er noget import bag de foranstaltninger, både på boligbyggeriet og på det andet område. Det er nok de områder, hvor der er mindst, hvis vi overhovedet vil lave noget, der ligner beskæftigelsesforanstaltninger, men noget er der. Men læg vel mærke til, at vi har aldrig modsat os, at man greb ind i købekraftens anvendelse på andre områder. Det indgår direkte i forslagene. Det indgår direkte i forslagene, at den merkøbekraft, man pumper ud, kompenserer for det importforbrug, man gør sig skyldig i, når man bygger de boliger, når man laver de alternative energiforsyninger,